

[H. P. Jensen.]

essant set paa Baggrund af den Debat, der i sin Tid blev ført her i Tinget vedrørende Blyhvidtfarver. Her fremhæves netop de mange Ubehageligheder, disse Farvestoffer kan forårsage.

§ 15 giver Ministeren for Sundhedsvæsen en ret stor Myndighed med Hensyn til Fastsættelsen af Regler ved Udryddelsen af Insekter i Lejligheder, Arbejdsrum, Væksthuse m. m., og i næste Paragraf bemyndiges Landbrugsministeren til at fastsætte Regler for Kreaturvask. Jeg vil gerne spørge den højtærede Sundhedsminister, om det egentlig er heldigt, at to forskellige Ministre skal træffe Afgørelser i saadanne Sager. Var det ikke bedre, om der efter Forhandling med Landbrugsministeriet blev truffet en Afgørelse af den Myndighed, som i øvrigt skal overvaage Lovens Overholdelse?

§ 19 handler om Eddikesyre, men det fremgaar ikke klart af den, om Handelen med denne Vare ogsaa skal monopoliseres. I § 20 nævnes saa almindelige Ting som Blyhvidt, Blylte og Mønne. Det vil sikkert volde en Del Ulempe, hvis disse Varer skal underkastes en særlig Pakning eller have særlige Paaskrifter, inden de maa komme ud til Publikum.

Bøder for Overtrædelse af Lovens Forskrifter kan stige til 2 000 Kr. Men herom vil jeg gerne under Henvisning til de Bøder, der er sat i senere Love, som er vedtaget af Rigsdagen, sige, at 2 000 Kr. egentlig ikke er noget stort Beløb i Forhold til Pengenes Værdi for Øjeblikket. Hvis der virkelig fra Apotekernes Side, fra deres Side, der udleverer Giftstofferne, udvises saa stor Uagtsomhed, at Bøderne kan naa saa højt op, synes jeg, at de burde sættes endnu højere, for saa er det en utilgivelig stor Ligegyldighed og Hensynsløshed overfor Medborgeres Liv, der er udvist, og det kan ikke straffes haardt nok, havde jeg nær sagt.

Det er blevet almindeligt, at der i sidste Paragraf af de Love, vi vedtager, staar: Denne Lov gælder ikke for Færøerne. I dette Tilfælde hedder det, at denne Lov kan med visse Lempelser ogsaa komme til at gælde for Færøerne. Det hilser jeg med Glæde, thi jeg synes, vi skal tilstræbe, hvor de økonomiske og naturlige Forhold gør det muligt, at faa en ensartet Lovgivning for alle de Dele, der tilhører vort Land.

Den højtærede Minister og Tingets ærede Medlemmer vil af disse mine Udtalelser have forstaaet, at mit Parti tilsiger Støtte til en Værnelovgivning som den her paakrævede, naar det ikke medfører Ind-

greb i Erhvervslivet, saavel handelsmæssigt som forbrugsmæssigt, i hvilket sidste Tilfælde jeg tænker paa Landbrug og Haandværk. Hermed skal jeg i øvrigt have den Glæde at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i et eventuelt Udvalg.

Ellinger: Den Omstændighed, at der i nærværende Lovforslag gentagne Gange tales om noget, der skal afgøres af Ministeren eller Ministeriet for Sundhedsvæsen, giver mig Anledning til at gøre en mere almindelig Bemærkning, før jeg omtaler selve Lovforslaget.

Under det radikale Ministerium blev det Ministerium, man i sin Tid havde for Kirke- og Undervisningsvæsenet, som for Kortheds Skyld ofte blev kaldt Kultusministeriet, skilt ad, vistnok fordi man den Gang fandt, at den Mand, der beklædte Ministerposten, ikke egnede sig til at staa i Spidsen for Kirkeministeriet, og siden den Tid har der været to Ministerier paa dette Omraade. Da det forrige Ministerium tiltraadte, blev der oprettet et Socialministerium, formodentlig fordi man havde en dertil kvalificeret Person. Dette Ministerium forsvandt imidlertid samtidig med Ministeriet, og da det nuværende Ministerium traadte til, blev der oprettet et Ministerium for Sundhedsvæsen. Man stod lidt uforstaaende overfor dette, at der nu skulde være et Ministerium for Sundhedsvæsenet. Man gættede paa, at det skyldtes den Omstændighed, at der skulde gives en maaske lidt for tidligt anbragt Belønning til en bestemt Person her i København, og nu har man altsaa faaet Ministeriet for Sundhedsvæsen, ved hvilket der imidlertid er det usunde Forhold, at alle Sager vedrørende Arbejdsforhold ligger under Indenrigsministeriet, medens de varetages af Departementschefen i Ministeriet for Sundhedsvæsen og de til dette Departement knyttede Embedsmænd. Det er jo noget ganske mærkeligt, at hele den Etat, som den højtærede Minister for Sundhedsvæsenet staar i Spidsen for, paa et meget vigtigt Omraade slet ikke har noget med Ministeren, men derimod med en af hans Kolleger at gøre. Nu ved man jo ikke, hvor længe det nu siddende Ministerium bestaar. Jeg ønsker Ministeriet et meget langt Liv. Ganske vist ser man jo, at Ministeriet en Gang imellem gør nogle Selvmordsforsøg, og naar saadanne forekommer, er det ikke sikkert, at man altid kan redde Ministeriet—undertiden kan Selvmordsforsøg lykkes, det har man set før; men jeg ønsker som sagt dette Ministerium et langt Liv. De Bemærkninger, jeg her har fremsat, giver